

Pasvalio Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Gertrūda Stangvilaitė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2c klasės mokinė

Rytas gegužės ketvirtą

Atidarau plačiai sunkias duris,
Ir paukščių simfonija
Užlieja gelsvą saulės galvą.
Duslus vapsvų zvimbimas
Slopina šviežio ryto kvapą,
O geltoni pienių Ąrai
Diktuoja pavasario sezono madą.

Prasitrinu sulipusias akis
Ir prieš save regiu
Fantastiškiausią pasakos peizažą:
Pablyškusiu dangum
Link saulės plaukia debesys,
Pakrantėj urmu rinkdami
Lašus rasos nuo kojas
Glostančių žolelių.

Praskleidžia saulė
Balto patalėlio šydą,
Akis nutvieskia skaisčiaja kasele.
Šiltai paglosto ir ramina:
– Esi gražiausia iš visų dukra!
Saulužė barsto deimantinę žarą
Prieš laiką bėgančiam upeliui.
– Kutena! – juokias vandenėlis,
Žaismingai murgdo žąseles...

Kamienai medžių
Užsūpuoja vėlei miegui,
Į delnus sninga vyšnių
Pumpurų lapeliais...
Ryškūs floros spalvų tonai
Ir aromatų gausios natos,
Ir paukščių giesmės
Apsvaigina mano sielą...

Turbūt ir vėl sapnuoju –
Kas nors įžnybkit!
Ar šitaip gali džiuginti
Eilinis rytas,
Išaušęs gegužės ketvirtą?

Išplaukiau

Kiekvieną rytą vis tamsiau
Aš savo ateitį regėjau.
Dulkėjo man keliai
Į šviesų rytą.
Pilnėjo saujos tuštumos,
Bedalio skausmo.
O į maištingą riksmą tolumon
Man atsakydavo tik aidas.

Ir veltui tiek šaukiau,
Kol balsą praradau.
Tačiau tada jau supratau,
Kad ne į tą vitriną pažiūrėjus
Man blizgėjo akys.

Aš palikau draugus,
Kurie manim nepatikėjo,
Ir mindžiojau nežinomus takus,
Kuriais jau niekas eiti
Ryžto neturėjo.

Ir tik tada išdrįsau pasakyti,
Kad gyvenimą aš myliu.
Ir tik po to tartum Sezamo vartai
Atsivėrė man širdis
Į švenčiantį Gyvenimą pasaulį.

Tada ir balsas atsigavo,
Tačiau paskyriau jį aš dainai –
Nebe klyksmui.

Mano pasaka

Paseksiu tau pasaką.
Jinai tyli,
Tačiau audringa.
Provokuojanti,
Bet ne įžūli.

Ši pasaka viena
Iš daugelio kitų,
Kas dieną kuriamų.
Prasminga,
Bet ne visiems patinka.

Marga patirtimi,
Bet dar nepabaigta.
Pilna svajonių ir klaidų,
Tačiau unikali
Sava dvasia.

Kas dieną sensta,
Bet nemirtinga.
Ateiki pas mane
Ir ją išgirsi.

Galbūt net tapsi
Jos herojum...

Manoji pasaka vadinasi
Gertrūda.

Poilsis

Nebylios poros žibintų
Kažkur keliauja,
Nuskandindamos
Veidrodinį pėdsaką
Ramioj upės vagoj.

Nejučia užsižiūrėjau –
Pasislėpiau nuo gatvės.

Upė neša mintis,
Kurių nebegražins
Nei erdvėj, nei laike.
Tyli vagilė.
Plauna sunkią galvą
Nuo neišspręstų dilemų,
Pykčio apžavų...

Aš nesipriešinu –
Masažas sielai.

Protas šnabžda,
Kad jau šąla,
Kojos neša į namus,
O siela – vis dar ten.

Svajonės vėjy pasilieka

Išminčiai sako:
– Svajok ir tau bus duota!
Štai aš patyriau:
Svajonės vėjy pasilieka.
Renkuosi iš geriausių –
Negaunu nieko,
Belieka tik prasčiausi.

Svajoju ir naktim sapnuoju,
Bet štai ne sau, kitiems
Išpildau savo norus.
Lyg būčiau pasmerkta
Širdim pajust kitų gyvenimus.

O mano baimės taip beviltiškai
Vis bando sustabdyti laiką.
Kažką pakeisti burtininko pirštais.
Ryžtas pačiai veikti
Lietumi nelyja...

Randais giliausiais mano sieloj
Slepias sielvartas,
Nes gyvenu su niekam
Tikusiom svajonėm,
Kurios nemoka išsipildyt...

Dėl tavęs

Atvėriau priešais langą
Vėjuotą dieną –
Pajutai,
Kaip plaukus velia
Vėsios bangos.

Nuskyniau žolę,
Kad pakutenčiau
Basą koją –
Supratai,
Kaip jaudina
Lytėjimas.

Nuskyniau
Sunokintą obuolį,
Padalinau į dvi dalis:
Tau raudona, man žalia.
Apkeitęs puseles,
Nusišypsojai:
– Ačiū.

Užstojau šypsena
Apakinusią saulę,
Rauda patvino jūra
Baloje, –
Veide jau išžiūrėjai
Pulsuojantį gyvenimu
Pasaulį.

Suskaldžiau žemės grumstą,
Kad pasodinčiau
Žirni saujoj, –
Teauga sąmonėj daigelis:
Iš paprastų stebuklų
Susideda pasaulio grožis.

Kai liūdesys aplanko,
Būna vargo...
Nespėji su pasauliu bėgt,
Pargriuvęs vargiai atsistoji.
Ir pajunti, kad nebe taip
Jau viskas rodos.
Visi ragavę to, ko neišdrįsti
Ar neturi tam skonio.
Tiek daug skirtingo
Nuo žmonių savy jauti.
Nusisuki nuo tau
Neimponuojančio pasaulio,
Eini atgal – į trasos pradžią.
Užrakini duris savųjų sienų –
Geriausias draugas liūdesys
Laiku svečiuos atėjo.
Vieninteliu su tavimi
Dar būti nepabodo.
Bėda – neturi saiko.
Pavargus nuo šitos draugystės,
Pralaužti sienos
Tarp pasaulio
Ir savęs jau neįstengi.
Kai kitąkart pargriūsi,
Pagalvok:
Gal verta vytis savąjį pasaulį,
Nors liūdesys taip kviečia
Lengvai nueit su juo...

Klausytojui

Tyliu.
Girdi?
Jau nevartoju
Žodžių nereikšmingų.
Todėl tyliau.
Be žodžių dainą
Sieloje kuriu.
Girdi?
Dainuoju.

Negirdi?
Vadinasi, ne tau
Dainuoju
Ir ne tau tyliau.
Tuomet su tavimi
Mes galim pakalbėti.